

ȘTEFAN TAPALAGĂ (Teatrul de Comedie)

1. Da. Cu mult timp înainte de sfârșitul stagiunii precedente, am și intrat în repetiții cu piesele Cher Antoine de Anouilh, Alcor și Mona, musical după Steaua fără nume, și Arca bunei speranțe de I. D. Sîrbu. Vor fi urmate de piesa lui Maiakovski

Ploșnița, de Indieni a americanului A. Koppit, și de Fata Morgana de Dumitru Solomon.

2. Originalitatea repertoriului constă în respectarea tradiției teatrului nostru, care, deși numără doar 10 ani de existență, și-a câștigat faima pe plan național și internațional prin respectarea cu strictețe a două coordonate: promovarea dramaturgiei românești de bună calitate și înscenarea anuală a uneia din capodoperele dramaturgiei universale, de preferință în premieră pe țară.

În felul acesta s-au născut spectacolele Celebrul 702, Șeful sectorului suflute, Opinia publică, Nic-Nic etc., al căror număr de reprezentații a fost de ordinul sutelor.

Publicului i s-au oferit spectacole prestigioase, care au marcat pași buni înainte în arta teatrală: Șveik, Umbra, Rinocerii, Troilus, Ucigaș fără simbric, Disparația lui Galy Gay.

Și nu am de ce să mă îndoiesc că Maiakovski va însemna pentru stagiunea '70-'71 ceea ce Brecht a fost în stagiunea '69-'70.

3. Cred cu fermitate că da.

Publicul dorește comedie, și teatrul îi oferă comedie.

Publicul e variat, iar problematica pieselor respectă acest lucru. Singurul lucru în care teatrul nu și-a îngăduit varietate este calitatea artistică a textelor.

Pot exista preferințe personale. Dar dacă sînt întrebat „în general” care e mai bună, Ploșnița sau Cher Antoine, pot răspunde la fel de precis ca și la întrebarea: care e mai bun, mărul ionatan sau cirașă pietroasă?

Important e să fie ionatan.

Important e să fie pietroasă.

4. Distribuțiile făcute pînă în prezent au oferit aproape întregii trupe roluri de primă mîna și în special posibilitatea extinderii gamei personale de interpretare.

Exemplele sînt multe, chiar prea multe pentru a le înșira aici.

5. Nu cunosc distribuția pieselor din a doua parte a stagiunii, nici chiar regizorii.

Știu un lucru: nu a trecut nici o stagiune în care să nu fiu prezent pe scenă cu un rol principal, care să nu însemne un pas înainte pentru mine. Anul trecut, pe vremea asta, știam de Mandragora, dar nu știam că voi juca pe Calimaco.

Cred în tradiția Teatrului de Comedie.

